

ført en Landstingsparlamentarisme. Det er Ministeriet selv, der har konstrueret denne Situation for nu bagefter at komme med den store Forfatningskamp. Om denne har jeg Lyst til at gøre et Par afsluttende Bemærkninger.

Det forbavser mig, at den nye Grundlov saa pludselig er blevet saa styg, for at citere Statsministeren, som den synes at være blevet i de Radikales og maaske ogsaa i Socialdemokraternes Omdømme. Det er dog ikke mere end nogle ganske faa Aar, siden vi vedtog den. Jeg har citeret, hvad det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg) sagde i poetisk Begejstring om den nye Grundlov af 1915. Jeg har et andet Citat, som jeg har fundet i disse Dage, og som netop med Henblik paa den nu kommende Stilling med Sønderjyllands Indlemmelse i Danmark er overmaade aktuelt, idet det viser, i hvilken Grad det ærede Medlem netop har ønsket, at vi skulde have Grundlovsfred og Grundlovsro, naar Sønderjyderne kom tilbage til Danmark, og i hvilken Grad han mente, at den Grundlov, vi den Gang fik, var skikket til at skaffe os dette. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere disse Linier efter Rigsdagstidende. Det ærede Medlem udtalte følgende: „Og lever Haabet — der er talt om det i den senere Tid —, hvad jeg tror, i alle danske Sind om alle Danskes Forening, jeg tilføjer: i Kraft af Retsideens, den sande nationale Idés og den folkelige Selvstyretankes Vækst og Sejr hos vore Naboer som herhjemme, maa dette Haab da medføre Glæde over, at Danmark nu ifører sig den Højtidsdragt, som det stod iført, den Frihedens Fæstdragt, som det var iklædt, da nogle Danske voldeligt reves fra andre.“ Dette er jo en smuk Hymne til den Grundlov, vi har, en klar og tydelig Tilkendegivelse af, at dette ikke alene betegner en Højtidsdragt for det danske Folk, men ogsaa en Frihedsfæstdragt for det danske Folk, just med Henblik paa Sønderjyllands Genforening med Danmark. Jeg er derfor ganske overbevist om, at ogsaa paa Grundlovsrevisionens Omraade vil Socialdemokraterne øve den dulmende Indflydelse paa de noget springske Radikale, som Socialdemokraterne saa ofte med Held øver. De Radikale, der plejer at maale, hvor mange Kræfter f. Eks. det konservative Folkeparti har, disse Radikale er jo alligevel de smaa ved Siden af den store Broder. Det er alligevel den store Broder, der har holdt Ministrene frem. Det er ham, der har sørget for at faa Ministrene hjulpet

saaledes til Rette, at de overhovedet har kunnet fungere saa nogenlunde, siddende der, hvor de havde Sæde, og jeg vil da gøre en Henstilling til de socialdemokratiske Medlemmer i denne Sal. Den ærede Minister plejer jo at dele sine Modstandere i dem, der er kloge — det er dem, der er enige med ham og i hans Taktik i det enkelte Tilfælde —, og dem, der er mindre kloge — det er dem, der speger Garnet for ham. Derfor vil han sikkert tilgive mig, at vi andre ogsaa deler Modparten i de kloge og de mindre kloge, de besindige og de mindre besindige, eller lad mig sige de beherskede eller de mindre beherskede Naturer, saa kan den højtærede Indenrigsminister selv gætte paa, hvilke jeg henregner ham til. Og da siger jeg til de besindige ogsaa indenfor Socialdemokratiet: Nu har De dølet Ministrene saa godt i Krisedagene, nu har De svalet dem, saaledes at det er lykkedes igennem Realitetsforhandlinger i Udvalget at faa anbragt Ministrene just der i Forliget, hvor de skulde anbringes; se nu ogsaa at svale Indenrigsministeren, hvad Grundloven angaar, saa nu dette lille sidste storpolitiske Teaternummer, som skulde afslutte denne Krise, blev lagt til Side som alt det andet radikale Legetøj. Og saa holder vi os til de gode Ord, de virkelige fortræffelige Ord, som det ærede tidligere Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde hin 23. April 1915 i selve Folketinget: Vi møder Sønderjyderne i det „Festskrud“, parlamentarisk-politisk set, som vor gode Grundlov har givet os. Vi gaar ikke paa radikale Eventyr med storpolitiske Effektnumre, men tager et praktisk Arbejde op, som muliggør Genforeningen saa godt som muligt og saa hurtigt som muligt.

Ogsaa vi fra vor Side, fra det konservative Folkeparti, siger til den højtærede Indenrigsminister: Nu har De jo haft en anstrengende Periode. De har været stærkt præget af Overnervøsitet under denne Krise — det er menneskeligt og tilgiveligt. De har ikke haft Tid til at passe en hel Del af den Politik, som vi lagde Vægt paa skulde passes; De har f. Eks. ikke haft Tid til at forberede den Valglov, som De gav Løfte om i sin Tid at lægge paa Rigsdagens Bord. Lad os nu se, om De kan faa Tid til at udføre et praktisk Arbejde for en ordentlig Valglov uden at spærre denne Valglovs videre Gang paa Rigsdagen ved storpolitiske Forfatningsmanøvrer; thi kun saaledes vil Ministeren kunne opnaa at faa en Realitet